

LA ESQUELLA

DE LA TORRATXA

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18

CARNESTOLTAS.

FANTASÍAS DE UN CONTRIBUYENT.

¡Quin tiberil! ¡Quina saragata!
Mitja humanitat se torna ximpla, y 's burla de l' altra mitja.

Lo Carnestoltas comensa cada any á la segona ó tercera senmana de jener, manifestantse ab una serie de balls de màscaras.

Pero arriba 'l diumenje darrer de la temporada de la locura: las disfressas y 'ls esbronchs, sobriexen y 's desbocan per carrers y plassas, invadeixen la Rambla de góm á gom, assaltan los cafés y s' arma tal esbalot, que no sembla sino que tothom plé de una febre y un deliri contagiosos, balla 'l galop final de un ball de màscaras inmens, que té per escenari tota la ciutat, per orquesta l' estrépit discordant de trompetas de llaua y timbals destrempats, y per balladors aixís los que duhen careta, com los que ván ab la cara descuberta.

¡Ah! ¡Felissas màscaras!
Ab ellas encare no hi ha pensat en Camacho.

Ja veurán com si la cosa continúa, no sortirà una careta, ni un nas postís, ni una enmascara sense 'l sello corresponent.

A la veritat no fora aixó una cosa tant extranya.
Paguém per menjar y per beure; paguém per produhir y per consumir; paguém per treballar y guanyarnos la vida... A veure ¿per qué no hém de pagar també per divertirnos?

Aquest any si volen disfrassarse ja tenen tela tallada.
En méns de un minut jo 'm comprometo á proposarlos més de una dotzena de trajos.

Aqui tenen lo de gitano, que sempre es d' efecte. Considerin primerament que alló de prometre y no cumplir, més ó méns, casi tothom ho fá: per lo tant, més ó méns tothom es hó pera disfrassarse de gitano.

Ab un xavo á cada costat, per demostrar que dos xavos fan un quarto, y que 'ls quartos son la gran qüestió del dia; barret tort, perque no hi baja res que vaja dret en tota la persona; jech curt y apretat, com aquells que are com are 'ls ministres solen ajustar als contribuyents y calsas de la màniga ampla, per que tot lo que sobri y embrassi vaja cayent per terra, aqui tenen las prendas més principals del traje que descrich.

¡Ah! No 's descuidin de las estisoras. Unas estisoras inmensas, colossals, espantosas.

Fassin de manera que las fullas sigan llargas, perque l' una pugui dir ab lletres incrustadas: «S' esquilan contribuyents»; y l' altra: «S' aixollan industrials».

Aquest es un disfrés molt socorregut, y aquest any té moltíssima actualitat.

¿Ne volen un altre pera anar de parella ab aquest?
Es molt económic.

Lo traje de contribuyent.
Un traje negatiu: lo traje d' Adam, lo nostre primer pare, que á pesar de que no havia conegut á n' en Camacho anava sense camisa.

Adam salvava la decència posantse una fulla de parra.

Lo contribuyent podrá salvarla també: no té més que acudir á qualsevol de las mil y una papeletas que passa 'l ministre de Hisenda en pago de mil y una contribucions.

Aquest traje tant apropiat en tots conceptes ofereix una gran ventatja: que no té butxacas.

De segur que no acabaria may si anés donantlos figurins apropiats á la moda del dia; pero tinch por de que com á fabricant de ideas m' atrapi en Camacho fent funcionar la màquina del pensament y m' incloga en una de las tarifas del nou reglament de subsidi.

Los escriptors som per are uns dels pochos que 'ns hém escapat de las sèvas úrpias.

Pero no ho diguém massa alt, que una contribució nova en aquest temps se tira més depressa que una escopetada, y després Déu nos ne guard de un ja está fet.

¡Oh, y 'ls escriptors satírichs!
Aquests entran de plé dintre del impost sobre la sal.

Pero olvidémnos de las desventuras y miserias de la vida... y ¡a divertirnos!

No ha de ser sols en Camacho qui se 'n riga: nos trobém en plé Carnestoltas y hém de riure tots.

¿Sentiu?
La cansó clàssica: «Carnestoltas fredas—lo blat vá á divuit».

Ja en aquell temps en que la cansó 's vá treure presentian que havia de venir un' época en que 'l blat aniria car per sobras de cogulladas, pardals y esturnells, aficionats á dessenterrar la llavor y cruspirla.

Sortim.
Lo primer que veyém es l' home vestit de blanch y ab la cara enfarinada que 's diverteix ab la figuereta, fent bobejar á las criaturas. Tots s' alsan de puntetas, estiran lo coll y no poden arribarhi.

Aixís son las contribucions: per més que un hom s' aixequi sobre la punta dels péus é hi posi 'l coll, no s' hi arriba.

Aném caminant. Ja som á la Rambla: ja 's desplega davant de nosaltres la famosa Rua.

Quatre carros desballestats, plens d' estoras y d' escombras, si las unas brutas, las otras asquerosas... ¿No saben lo que significa aquest espectacle? Es una profecia: es l' imatge anticipada del luxo nacional.

¡Oh! Es inútil que busquém cosas alegres, pensamientos de color de rosa ó ideas algun tant carregadas de sal y pebre. Tenim un Camacho atravesat y per més

que fém no podém pahirlo; no vol anar amunt n' avall.

Será necessari que 'l dia d' enterrarlo 'ns rescabalem.

¿Sabrém ferho?
¡Ah! Si no mirém d' espavilarnos, ja cal que 'ns preparém. La Quaresma s' acosta, y podria molt ben ser una Quaresma interminable.

Quaresma de tot l' any, ab dejuni rabiós cada dia, sense que hi valgan butllas ni absolucions.

No 's podrá menjar carn, no per falta de butlla, sinó per falta de carn.

P. DEL O.

UNA FORTUNA.

Es tota una historia.

Era una nena molt frescal, ab uns ulls com dos brasas de fogó; las galtas com dos pans de ral; lo nas afiladet com una tabella de pèsol, los llabis molsuts com la pell de las taronjas primerencas y las dents blanques y bufonas com una renglera de monjetas del ganxet.

Ab todas aquestas comparacions ja compendrán vostés que 's tracta de una raspa.

Pero ¡ay! quantas senyoras que s' empolaynan y s' omplan la fesomia de blanquet y colorayna no haurian donat lo seu millor vestit per tenir los quatre quartos de la Pauleta.

¿No 'ls ho havia dit encare? Se deya Pauleta.

Lo seu amo era viudo, sense criaturas.

Edad 50 años, nariz regular, ojos regulares, barba regular... y tot lo demés regular. Aixís ho deya la cédula de tres ó quatre anys endarrera, que lo qu' es are aquestas filiacions no las posan, per poder cobrar més depressa.

¡Ah! Me 'n descuidava: la cédula anyadia: «Señas particulares: ninguna.»

Aixó ho deyan los empleats del govern. Si en llech d' ells hagués hagut d' estendre la cédula la Pauleta, hi hauria posat: Señas particulares: muy aficionado á buscar el cuerpo de las buenas mozas.

Ella 'n tenia l' experiència.

Pero no 'n pensin mal: mirar y enrahonar tot lo que vulgan, pero fora d' aixó res més. La Pauleta tenia bon brahó, y ni un home de cinquanta anys hauria pogut res ab ella. ¡Oh y quina una!

No admetia otras galindaynas, sinó ab la condició de que l' hi diguessen Donya, passant sempre per la rectoria.

—Avuy he somiat! D. Gumersindo, vá dirli un demati

—¿Y á mi qué m' explicas?
 —¡Oh! ja veurá; es que voldria que 'm fès la favor d' adelantarme sis duros, á compte de las mesadas.
 —¿Y qué 'n vols fer de tants diners?
 —Compraré un bitllet y trauré la grossa.
 —Si... ja...
 —No falla, D. Gumersindo. Tinch lo número que ha de sortir. Miri qué tal, he somiat que jugava al tuti ab Sant Pere y que 'ls altres apóstols s' ho miravan, tots méns un, Judas, de modo qu' eran 11: aquest onze vol dir onze mil.
 —¿Y l' onze mil vols comprar?
 —¡Oh! esperis, que no hém pogut acabar la partida, perque al joch hi faltavan dos cartas: no n' hi havia més que 46. Llavors m' he despertat y he vist en la paret del quarto lo número 11,046. ¿Vols una cosa més clara? Vaja, vaja, donguim los sis duros, que vull pendre tot lo bitllet.

D. Gumersindo 'ls hi devia y no podia negals' hi.
 La Pauleta vá sortir, y 'l número 11,046 vá quedarse enganxat en la memoria de aquell senyó de 50 anys.
 Vá extreure 's la loteria y D. Gumersindo, sortint del café, compra la *Correspondencia d' Espanya*, dona una ullada á la llista dels números premiats y 's troba ab que 'l número de la seva criada, l' onze mil quaranta sis havia tret la grossa: cinquanta mil duros.
 Lo cor l' hi vá fer un salt.
 —No diguém res, vá dir.
 Verdaderament, cinquanta mil duros es una xifra que fá de bon aparellar ab uns altres cinquanta mil que 'n tenia D. Gumersindo.

—¿Qué 't casarias ab mi Pauleta?
 —¿Qué ho diu de serio?
 —Y tant de serio que si vols demá demati 'n passarem los taps. Lo rector es amich meu y 'ns casará ab llicencia closa.
 —Pero m' ho diu sense donarme temps.
 —Ja veurás, jo soch aixís: las cosas á cop calent ¿t' agrada ó no t' agrada?
 —Bueno, per mi no hi tinch cap inconvenient.

Ja está feta la boda.
 Una ceremonia senzilla. S' han agenollat als pès del rector de la parroquia, y dihent: «Jo vull á fulano per espòs, jo á fulana per esposa» y mediant una bona propina, han quedat tant ben casats, com aquells qu' envian los papers á Roma.
 De l' Iglesia á ca 'n Justin.
 Mirin lo que son las cosas: ja 's tractan de tú.
 —¿Y aquell bitllet, Pauleta? pregunta D. Gumersindo aixís que arriba l' hora de las expansions.
 —¿Quin bitllet vols dir?
 —L' 11,046.
 —¡Ah! Ja hi caich... Anava á comprarlo y ja era venut. Me van dir á l' administració que l' havian enviat á Cádiz... Mira, ja veurás, fet y fet com que ja tenia 'ls sis duros me 'n vaig comprar aquestas botinas.
 D. Gumersindo va perdre 'l color.
 Afortunadament mirant las botinas de la seva dona y 'l naixement de unas preciosas pantorrillas vá recobrarlo desseguida.

A. DEL F.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

S' han celebrat los beneficis de 'n Catalina y de la Matilde Diez, en lo teatro Principal.
 Tant l' un com l' altra són dos actors de l' antiga escola, tant carregats d' anys com de gloria, en los quals han d' estudiarhi molts joves presumits: si es qu' intentan fer alguna cosa sobre 'l teatro.
 En Catalina es la naturalitat, l' elegancia y la discreció. La seva figura esbelta, la seva cara juvenil, la correcció dels seus moviments, la manera admirable ab que vesteix lo frac, l' acreditan com á mestre en las comedias d' alta societat.
 La Matilde més castigada pèl temps, es encare l' actriu que ab una exclamació, ab un crit sab fer venir las llàgrims als ulls. Un dia executava las damas enamoradas; avuy executa las mares prendadas dels seus fills y en las obras *Por derecho de conquista* y *La voz del corazon* sab comoure totas las fibras del cor dels que la contemplan.

En lo mateix teatro s' ha estrenat un nou ball: *Las messinessas*, ayròs y agradable, com totas las obras de 'n Moragas. Hi ha unas combinacions de panderos... fins allí. Ja se sab: ball dirigit per en Moragas, ja ho poden dir sense por d' equivocar-se: «en bonas mans está 'l pandero.»

¿Qu' es aquest rumor de guitarras y bandurrias? L' estudiantina *Figaro*, que després d' obsequiar á la aristocracia en l' hermosa *Sala Beethoven*, s' ha presentat al *Teatro del Circo*, á ferse admirar dels demòcratas. Setze estudiants que estudian prácticament la geografia, recorren las principals ciutats d' Europa y América, al sò de la malagenya. La veritat es que to-

can ab una afinació extraordinaria, donant á las pessas un rellèu encantador.

L' equilibrista Cresci s' ha presentat en lo mateix teatro sobre un velocipèd de una sola roda.

Com en Camacho, que manté l' equilibri sobre la única roda de las tarifas industrials.

La companyia lirica francesa ha trasladat lo seu domicili, anantse 'n desde 'l carrer de Ponent al Circo Equèstre de la plassa de Catalunya. Aquesta companyia tracta de implantar en Barcelona 'ls cafés concerts que tant abundan á Fransa. Lo públich ja comensa á acostumar's hi, cantant l' estribillo de las cansons que entonan los artistas. La base de aquests concerts es la familiaritat y l' aproximació entre 'ls que cantan y 'ls qu' escoltan.

¿Volen presenciar un combat naval? Vajin á veure *El hijo de la noche* á l' Odeon. En aquell escenari petit hi surtlo barco... Bè es veritat que un hom no sab per quin mar navega.

A Novetats, estreno del drama á sensation, *El prefecto del Sena*. Ne parlarem un' altre dia.

N. N. N.

SOCH AIXÍS.

Perque faig molta brometa, perque rich bastant sovint, perque salto, canto y ballo, y á tothom vaig divertint, casi bè que tots me diuen:
 —¿Qué 's tranquil!
 Jo voldria tení 'l gènit per l' estil.

Pocas voltas en ma vida he ha arribat á sentí un plor allá 'hont vaig, tot desseguida fuig corrent lo mal humor.
 Per cafés, balls y teatros, per cassinos y salons, escribint en vers ó en prosa llenso 'ls xistes á trompons.
 Aixís es que 'ls que 'm coneixen,
 —¿Qué 's tranquil!
 diuen tots. Jo pugués serne per l' estil.

Quan á un ball arribo y ballan los joves ab serietat, pujo á dalt de la tribuna tant bon punt han acabat.
 Desde allá ahont los músichs tocan faig un discurs al jovent, plé de xistes que entussiasman y 'ls veuran á tots ribent.
 Quan jo baixo tots m' abressan tots me portan al café tots volen pagá 'l meu gasto y amichs meus tots volen ser.
 Y fent broma tots me diuen:
 —¿Qué 's tranquil!
 May he conegut cap jove per l' estil.

Que 'l gueto 'm mou un escándol, que ab la xicota he renyit, que m' estafan dos cents duros, per xó sempre divertit.
 Al gueto 'l deixo que canti, de xicota un' altra 'n tinch, los cents duros que se 'n vajin: primé ells morts que jo ferit.
 Y seguint aquest sistema soch tranquil: sempre vull conserva 'l gènit per l' estil.

Lo meu nom ha prés tant crit que si 'm poso á candidat diputat seré elegit sols per la tranquilitat.
 Si algú de vostés m' imita, per tranquil, no viurá vint anys ni trenta sinó mil.

Q. Roig.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Paris ha celebrat á últims de Janer lo centenari del naixement de Auber, que vá morir á l' edat de més de noranta anys, després de deixar de quaranta á cinquanta óperas, algunas d' ellas tant notables com *Fra Diavolo*, *Zampa*, *La Muta di Portici*, y altres que sobreviuran de molts anys al celebrat compositor.

Auber ha deixat ademés una pila de bons mots, que aquests dias ha anat reproduhint la premsa de Paris, com un tribut á sa memoria.

Allá 'n van un parell ó tres:

Se trobava un dia á Compiègne, ahont residia llavors la familia imperial.

Al entrar en una sala de palacio, las damas d' honor de l' emperatris, estavan cantant, ó millor, destrossant un coro de la *Muta*.

Auber vá dir:

—Bonica música! ¿De qui es?

Passavaun dia en companyia de un metje, amich seu, per davant de un hospital de Paris, quan de repent vá sentirse un ay, agut, esgarrifós, que feya erissar los cabells, procedent de una de las salas de la clinica.

Lo doctor vá pararse en sech, dihent:

—¿Qué deú ser aixó?

Resposta de Auber:

—¿Qué vols que siga? Un tenor que l' estarán sangrant.

Presidia un concurs del Conservatori, y un violinista negre vá presentarse á disputar lo premi.

La veritat es que vá ferho bastant malament, y al ferse l' escrutini, no van resultar més que bolas negras.

Auber mira 'l fondo de l' urna y exclama:

—Tot negre. Si fossem á la seva terra se 'n duya 'l premi.

A Paris ha mort un actor de mérit: Gil Perez, que per cert no era espanyol, á pesar de que per l' apellido ho sembla.

Dos ó tres anys endarrera vá tornarse boig, passant al manicomi. De allí no n' ha surtit sinó per anar al cementiri

—¿Cóm estás? van preguntarli un dia que 's trobava molt malalt.

—Pèssimament. Tot lo cos me fá mal, he perdut la gana, y 'm vaig decandint de dia en dia. Tinch, com se sol dir, un peu á la sepultura.

—Pero home, anima 't.

—Ja ho faig; pero després de tot trobarme aixís encare es una ganga.

—¿Cóm s' enten?

—Bè es prou clar: ab un peu á la sepultura; un vá á ferse tallar los ulls de poll, y l' hi fan per la meytat del preu.

ESQUELLOTS.

—Los cafés suprimeixen lo rom.

—Donchs diga que no suprimeixen res.

—¿Per qué?

—Perque aquell liquit vermellós que donavan, de rom no n' era.

La noticia ha causat consternació entre 'ls que per un ralet no mes, preñian café y copa.

Mès de quatre, mal per mal, pendrán lo café á casa seva.

Aixís ho ha fet un amich meu.

—¿Y 'l prens ab rom? l' hi he preguntat. ¿Y 't surt á compte?

—Ja veurás, ab rom no l' he pres: avuy l' he pres ab un' altra cosa.

—¿Ab qué?

—Ab medicina d' espant. Se m' ha reventat la cafetera... ¡y 'ns ha dat un sustol...

La veritat es que alguns parroquians, d' alló que 'n devan rom n' abusavan una mica massa.

Un conegut meu tenia la costum de tirarse 'n dos travessos de dit á la copa, y després perque no fos tant vist, refeya l' ampolleta, tiranthi un rajoli d' aygua.

Un dia 'l mosso ho observá, y ja 'n va tenir prou pera servirli sempre mes la mateixa ampolla.

—¡Vaya un rom més aygualit!... vá dir al últim lo parroquiá.

Y 'l mosso l' hi vá respondre:

—No 's queixi, no 's queixi; qu' es de la seva fabrica.

En un café:

Un concurrent que no está enterat del acort dels cafeters, pregunta:

—¿Y donchs que no 'm portas rom?

—No n' hi ha, respon lo mosso.

—¿Y aixó?

—Se l' ha begut tot, lo Sr. Camacho.

Un altre dia parlarem del concurs pera erigir un monument al general Prim.

Se han presentat dotze projectes, cada hù ab lo seu caball corresponent.

En resumén: un concurs que tè dotze caballs de forsa.

Ey, entenémnos: dotze caballs nominals. Respecte á la forsa efectiva ja la calcularém un' altre dia.

Sembla que á Granollers s' ha descubert carn de to-

cino que tenia uns cuchs, que per lo mateix que no son triquina, no s' ha pogut saber que son ni que significan.

Lo que signifiquen?
Posinse vostès al puesto d' aquella carn, y de segur que si saben que se 'ls van a menjar, de cuchs també n tindran.

A Fransa s' está preparant la discussió de la llei relativa al divorci

Sembla que la comissió no ha volgut admetre una esmena per la qual la locura era considerada com una de las causas de divorci.

Segons parer de un solter empedernit, ab aquesta esmena no hi havia matrimoni possible, per la rahó senzilla de que no 's casan sinó aquells que perden lo senderi.

Se queixa un periódich de Igualada de que l' ajuntament de Jorba 's valga de un secretari que no ha fet encare 16 anys.

Tant jove y tant espavilat?
Vaja, que aquests xicots encare mereixen un premi.

Qué vá que no saben quin es lo temps del any en que las donas parlan ménos?

Lo mes de febrer.
—Déu ser perque están enrogulladas.
—No senyor: perque es lo mes més curt del any.

Alguns gremis han tractat de reunir-se y 'ls agents dels govern civil ho han evitat disolvent las reunions. Aixis los hi vá succehir á doscents carboners.

Un que s' ho estava mirant, al veure 'ls tant enmascarats, deya:

—Encare no s' ha abolit la esclavitut dels negres.

Un carboner:
—Aixó es una injusticia.

—No t' alteris Quico, que ja vindrá un dia que 'ns reunirem encare que 'l governador no vulga.

—Si... ¿ahont?
—¿Ahont? Al hospici.

Una noticia:
Ha sigut robada la rectoria de Sans.

Sembla que 'ls lladres, tractantse de una rectoria, se 'n havian de haver endut una sotana usada, una teula vella, unas mitjas d' estam apadassadas, unas sabatas vellas, ab las civellas trencadas etc. etc.

Donchs, res d' aixó.
Se 'n van endur 15 mil duros.

Y are diu que 'l rector está d' alló més content, perque 'ls lladres l' hi han tret un gran pes de sobre.

Gracias á n' ells, ha pogut recobrar la pobresa cristiana.

Lo concurs Colon s' ha acabat, sense que 'l Jurat haja tingut á bè concedir cap premi.

Alguns dels concurrents han quedat en situació de anar á aumentar l' altra exposició que hi ha en los mateixos jardins del Parque.

Es dir: s' han quedat de mármol.

Sempre es una ventatja: aixis podran servir pera sócols del monument.

També s' ha reunit lo gremi dels impressors prenent varias resolucions, entre ellas la d' enviar una comissió á Madrid.

Jo crech que tractan de posarse d' acort pera imprimir al mateix temps una fulla.

«La última hora, con la caída del Sr. Camacho».

En lo Saladero de Madrid s' hi ha trobat un número de cupons procedents de un robo verificat en la casa del Ajuntament.

Aquesta si qu' es bona.

Los cupons, es dir, los objectes robats al Saladero y 'ls lladres?

Alló de sempre: «Los ladrones no han sido habidos».

Lo Brusi y El Correo catalan se barallan á cops de creu.

Disputan sobre la pelegrinació y de passada s' arrencan l' ánima.

Pecats capitals: Primer, superbia, etc., etc.

En aquest espicossall de crestas entre mestissos y carlins es molt fácil que al cap-de-vall vejém una cosa impensada.

L' un morirá de las picadas del altre.

Y 'l que quedí viu, reventará de orgull.

Se tracta de un bolsista que té un nas com una trompa.

—Y donchs, Joanet, qué també t' han agafat á la Bolsa?

—Oh noy á mi no se 'm agafa tant fácilmente. Per

jugar á la Bolsa no 's necessita més que una cosa y jo la tinch.

—¿Qué 's necessita?
—Bon nas.

Més bolsistas:
—Tú, Enrich, deixam cent duros: te 'ls tornaré vinent de la Bolsa.

—Te 'ls deixo ab una condició. Que me 'ls tornis avants de anarhi.

QUÈNTOS.

Una familia composta de pare, mare y tres nens s' atura davant dels aparadors de una botiga de luxo.

—¿Qué vol dir: *english spoken?* pregunta la senyora llegint las paraulas del cristall.

—Aixó vol dir qu' en aquesta botiga 's parla l' anglés.

—Fas bè de dirrho. Quin paper més ridícul no hauria fet jo que no sé una paraula d' aquest idioma.

Dos amichs se jugan lo café al dominó.

Lo qui pert deixa dos ralets sobre la taula.

—¿Y la propina al mosso?
—¿Qué 'ns hém jugat? Lo café. Donchs pago 'l café y en paus. Al mosso no 'ns l' hem jugat pas.

Un frenólech que havia quedat viu, va encomanar á un escultor que l' hi fes lo busto de la seva senyora.

Quan aquest va tenirlo llest, lo viu va anarlo á veure.

—¿Qué l' hi sembla? preguntava l' artista. Lo busto encare es moll, per lo tant s' hi troba alguna cosa m' ho diu. Encare som á temps de retocarlo.

—¡Oh! está molt bè... es ella mateixa... Lo nas una mica acentuat, senyal de ser molt bondadosa. ¡Oh! Ella ho era molt! Y espurnantli casi las llágrimas, afegí:

—¡Si, ho era molt... Moltíssim! Tinga la bondat de ferli 'l nas una mica més gros.

Una senyora al pendre á una cuynera:

—Vostè ha servit ja ¿no es cert?
—Si senyora.

—¿Y ahont servia ara ultimament?
—A casa d' un cego.

—¿Y per què se 'n va anar?
—Perque mirava massa prim.

En una casa de joch fan una partida de monte.

Un senyor apunta sense treure 's los guants y ab tant bona sort, que guanya casi sempre.

—Per mi aquets guants l' hi donan la fortuna, exclama un jugador supersticiós, com tants n' hi ha.

Podriaser; pero ¿no sab vostè per qué 'ls porto? Per que vaig jurar á la mèva senyora que no tocaria may més cap carta.

Disputan dos sabis sobre 'l fi més ó ménos pròxim de la terra.

En lo més fort de la disputa, cansat un d' ells de questionar crida:

—Esta bé: s' acaba 'l mon quant vostè diu y després?
—¿Després?... Despres me retiro á casa meva molt satisfet de haverho endevinat.

Se tracta de un advocat que 'n materia d' armar plets no hi ha ningú que li passi la ma per la cara.

Si l' hi confian un negoci, sense senyarse desseguida 'n fá sortir quatre ó cinch causas distintas.

Un escribent que té molt xistós, deya:
—¡Oh! es un advocat modelo aquest D. Carlos; s' enamora dels plets, s' hi casa, y 'ls hi fá fills tot desseguida.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Sovint faig algunas tot á una noya dos-doblada, que per cert no 'm desagrada y que té un regular dot. També segueix las hu-tres y 's coneix que té talent. Per fer un bon casament ja no necessito més.

PAU SALA.

II.

—¿Qué tres-hu-dos, hu-dos-tres?
—No: pro 'n Francisco vindrá ab una total molt bona que fá poch temps he comprat.

XICH SOPA.

MUDANSA.

A n' en tot una vegada l' hi vá relliscá un total y á dintre de un tot vá caure y no 's vá fer gens de mal.

JAUME PATACÁ.

ROMBO.

Primera ratlla: Una lletra. Segona: Una part del globo. Tercera: Alteració del mar. Quarta: Nom de dona. Quinta: Un cárrech públich femení. Sexta: Nom de dona. Séptima: Una lletra.

RATA D' ESCRIPTORI.

CONVERSA.

—¿Era bó aquell meló?
—La Tuyas t' ho dirá.
—¿Qué no t' han donat?
—Si pero se me l' ha menjat la...
—¿Quí?
—Entre tots dos ho havém dit.

C DE NOTARRONDIS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 2 3 4 5.—N' hi ha en tots los pobles y ciutats.
- 4 5 2 5.—A las cartas n' hi ha.
- 3 4 5.—Un membre del cos humá.
- 5 4.—Lo que tothom desitja estar.
- 1 2 3.—Un tractament.
- 2 3 4 5.—Al mar.

PEPET DEL SASTRE.

CUADRAT NUMÉRICH.

Omplir los pichs ab números que sumats vertical, horizontal y diagonalment dongan 24.

PAGESET.

GEROGLÍFICH.

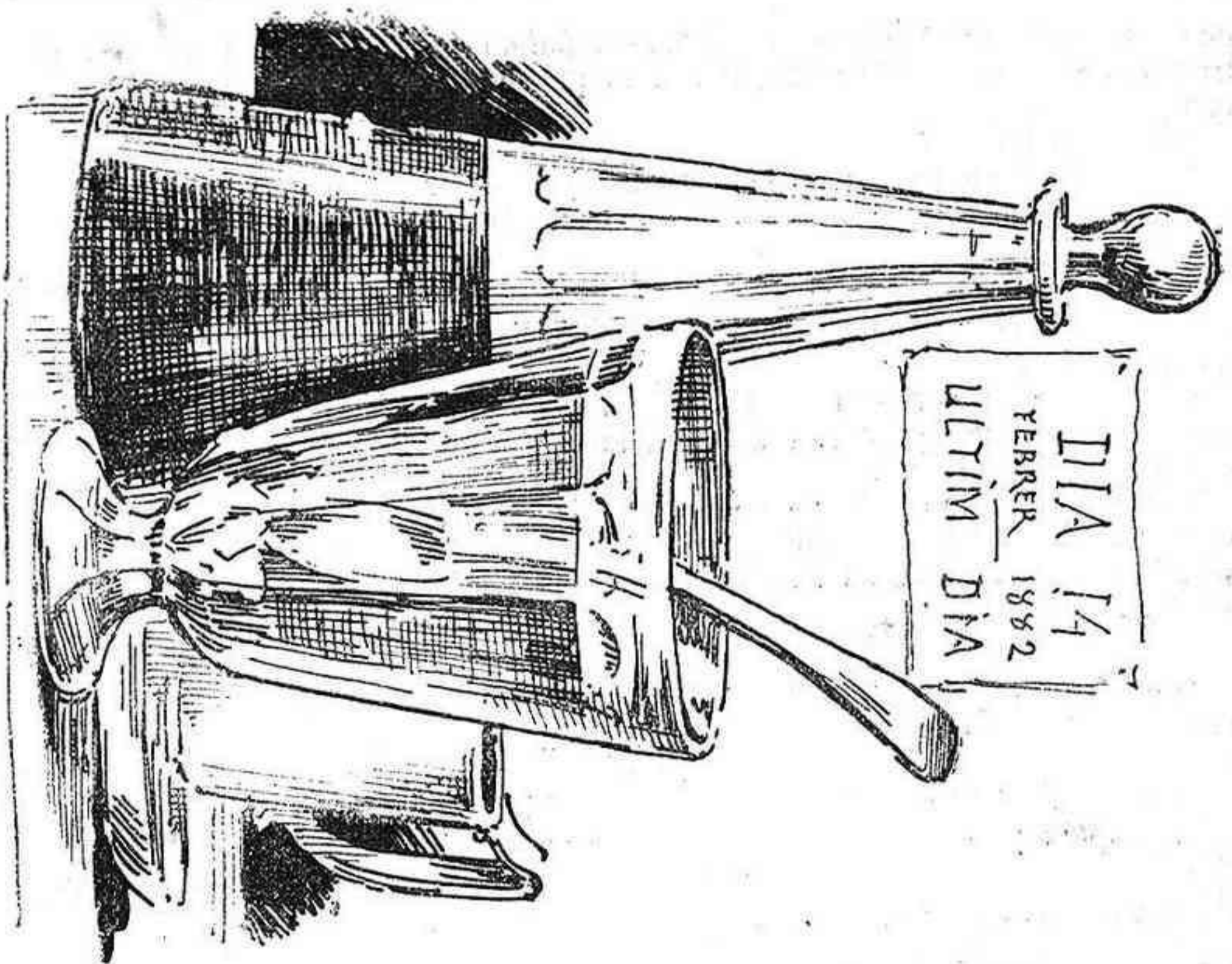
LO
KRUPP
VIL
GI
X
TI
NOO
VIL
GI
pls
al
III

MARIO LACOSTE

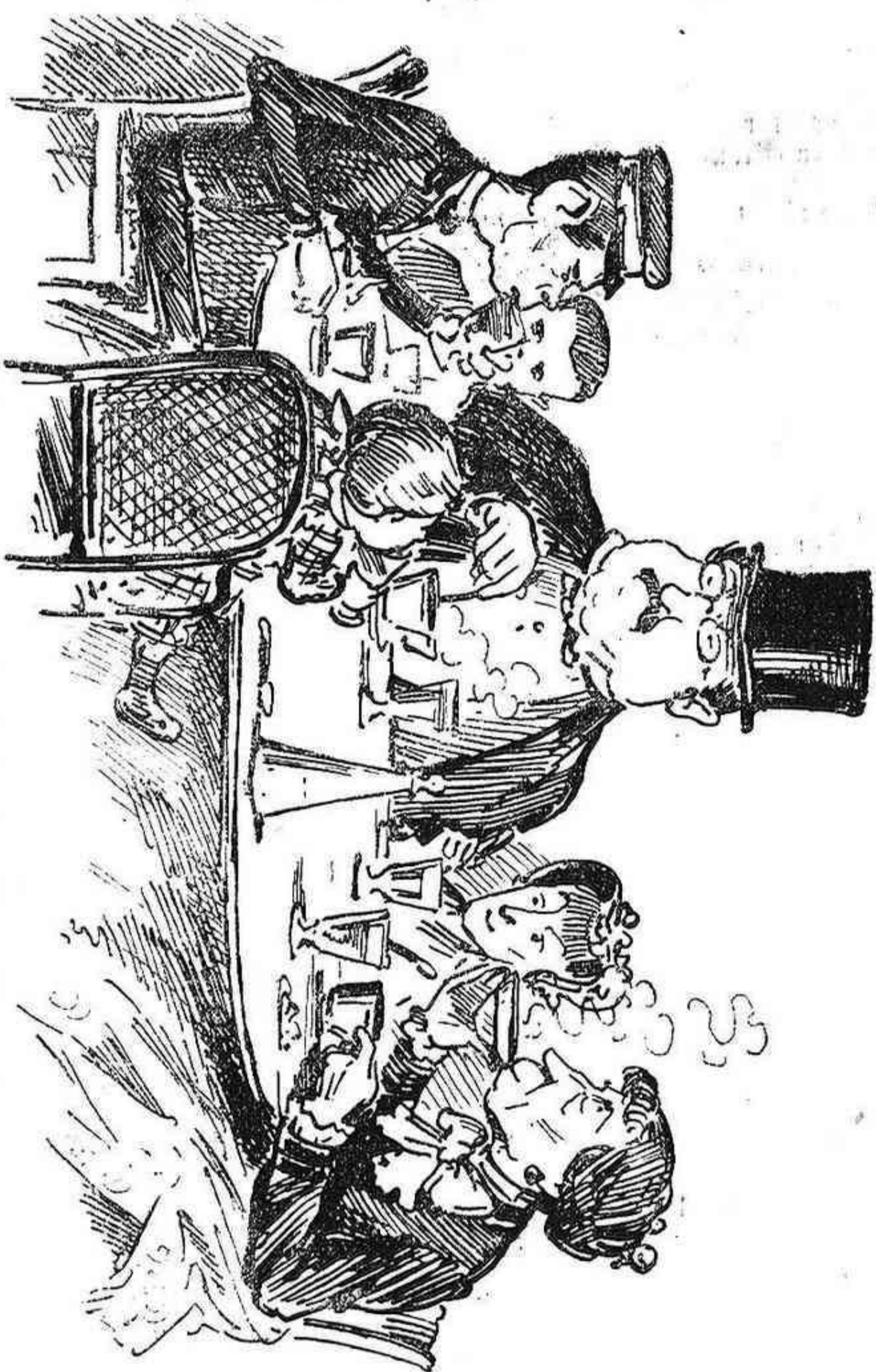
SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

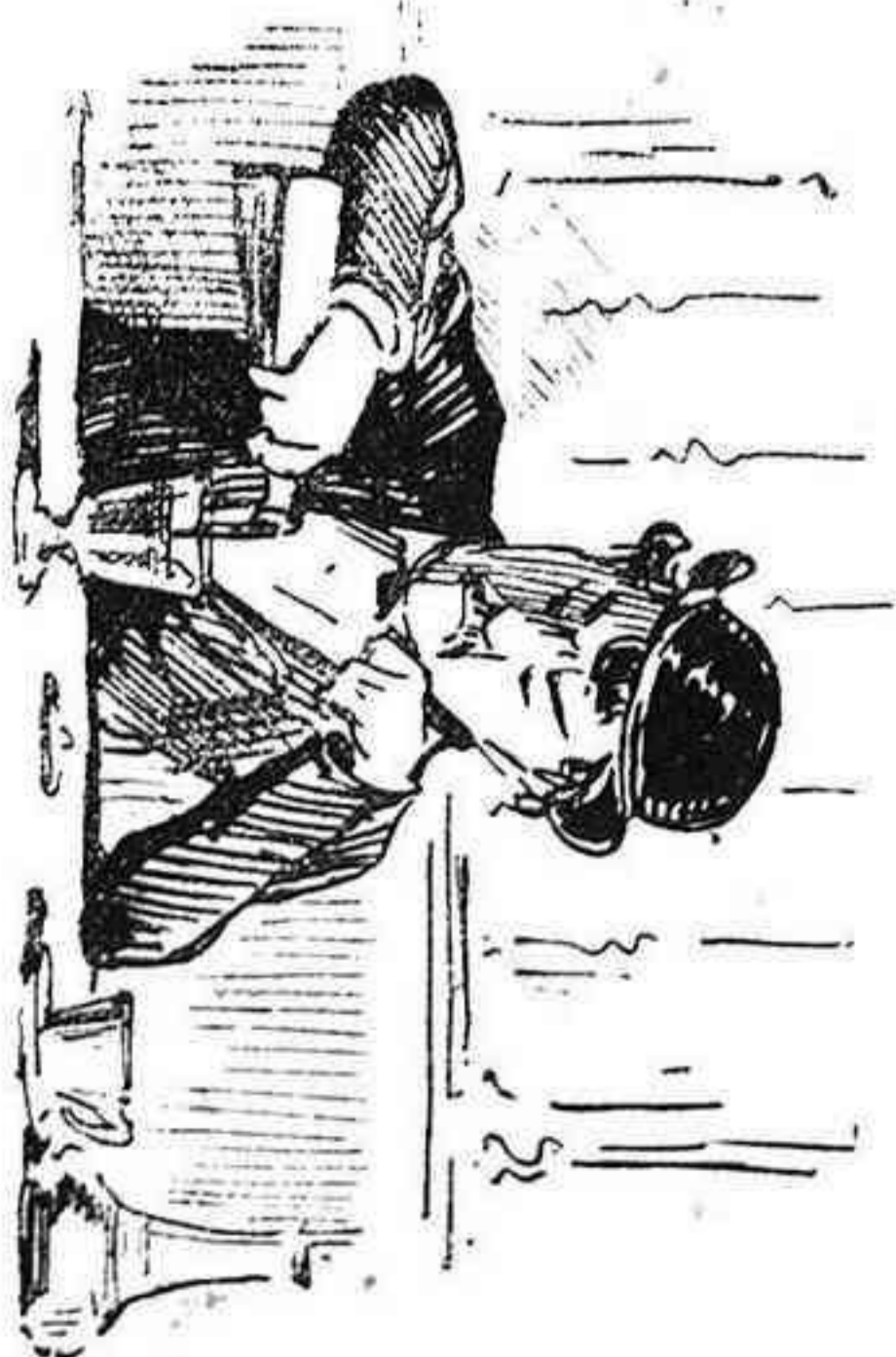
- XARADA 1.ª—Cos-to-sa.
- IDEM. 2.ª—Car-lo-ta.
- SINONIMIA.—Fals.
- QUADRAT NUMÉRICH.—6 3 1 7
7 1 3 6
3 6 7 1
1 7 6 3
- CONVERSA.—Anita.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Salou.
C
T A L L
C A M E L L
L L E C H
L L
- GEROGLÍFICH.—Qui no t' deutes no t' crèdit.

La causa dels consòls d' avantis y dels ressentiments presents.

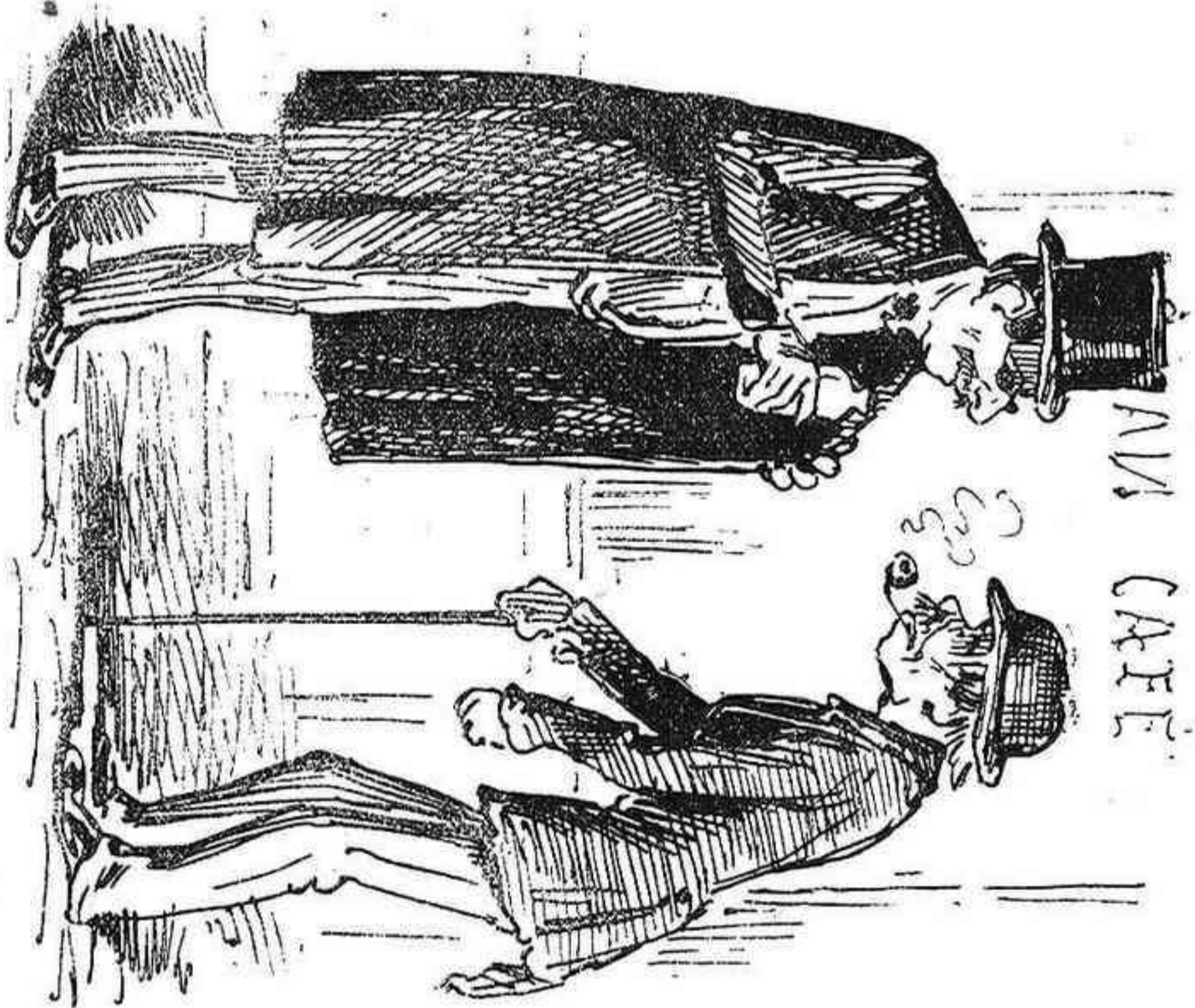
Una família que quedarà molt perjudicada... L' aprofitaven tota!

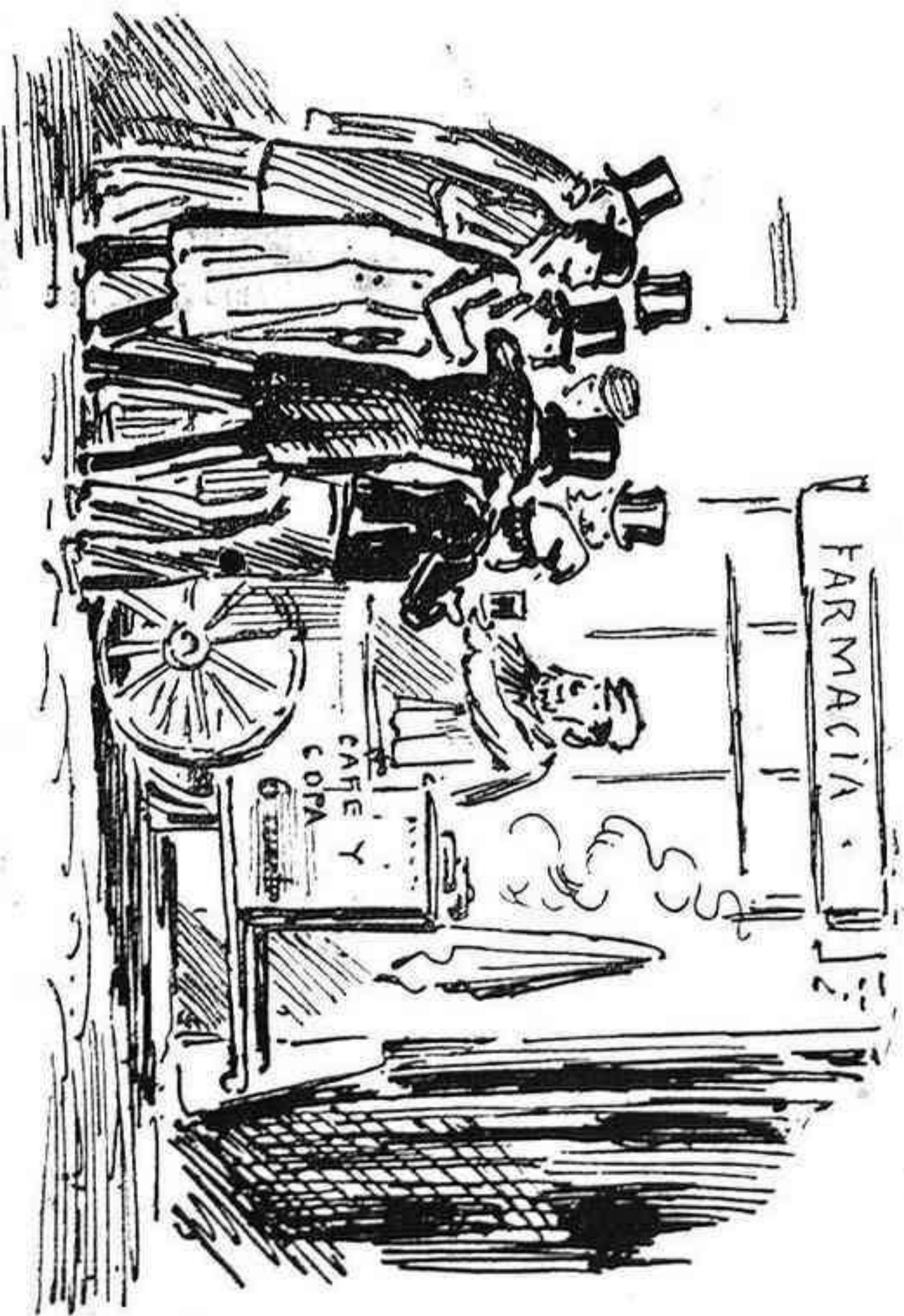
Lo Sr. Pontons la prenia per costum; per ferhi pelá 'l cigarret.
Un aficionat ressentit que la vuida tota per ser l' últim dia.

—¿Després de tants anys ho quitan? Donchs pendré 'l café á casa.

—¿No véu? Jo 'n porto una ampolleta á la butxaca y aixís... m' enten?

¿Volén saber qui se 'n aprofitará? La democracia.